

ПОКАЈАЊЕ

Свети пророк Божји Малахија објављује: Ето, Ја шаљем Анђела Мојега пред лицем Твојим, који ће приравити пут Твој пред Тобом(Мт. 11,10). И Свети пророк Исаија говори: Приправите у пустињи пут Господњи, поравните у пустоши стазу Богу нашему. Све долине нека се узвисе, и све горе и брегови нека се слегну, и што је криво нека буде право, и неравна мјеста века буду равна. И јавиће се слава Господња, и свако ће тијело видјети (спасење Божије) (Иса. 40, 3-5).

Шта значе ове тајанствене речи, изречене о највећем од рођених од жена - светом Пророку, Претечи и Крститељу Господњем Јовану? Анђео. Реч "Анђео" значи "весник". Анђели су откривали људима тајне Божије. А Јован Крститељ је свету објавио највећу тајну да је Месија дошао на земљу. Пут човека према Богу и пут Бога према човеку пролази кроз људско срце. Горе и брегови на нашем путу су наша гордост и таштина. Гордост као бедем, као стрма стена преграђује пут благодати до људског срца. Долине, провалије, ровови и јаруге на овом путу су наши грехови. Кривине су: лаж, лицемерје и други тајни грехови и пороци.

Када је у древна времена цар желео да обиђе своје царство дуго пре тога су његови поданици чистили и проширивали друмове, просецали нове путеве, дизали мостове, како би цар могао да прегледа све крајеве своје државе.

А Царство Божије је човекова душа. Како изравнати пут да би благодат могла да дође до срца? Само једним - покајањем.

Јован Претеча је рекао: "Покајте се јер се приближи Царство Њбеско" (Мт. 3, 2). Другог пута осим покајања ка Царству Небеском нема и неће ни бити! Тако је он позивао народ на покајање. Затим је свакога ко је желео да прими од њега крштење уводио у воде реке Јордана. Такође је улазио у реку заједно са њим. И овде би онај који је приступао крштењу исповедао пред Јованом Крститељем своје грехове. А Пророк се за то време молио Богу да му опрости. Затим је по завршетку исповести Јован Претеча говорио: "Крштавам те у име Месије Који долази," и погружавао човека у воде Јордана.

Браћо и сестре! Јерма у књизи "Пастир" пише: "Да нам Господ није даровао покајање ниједан човек се не би спасао." Свети Оци говоре: " Први дар благодати, први дар Духа Светога јесте познање својих грехова."

Када се благодат дотакне људског срца човек осећа како је далеко од Бога. Преподобни Антоније Велики је пред смрт говорио: "Сав мој дуги живот није био ништа друго до непрекидно покајање због мојих грехова!" Понекад су световни људи питали подвижнике: "Зашто ви читав свој живот проводите у плачу и покајању, а многи у свету чине тешке грехове, али себе уопште не сматрају грешницима?"

Код Светих Отаца има оваквих примера: када је вода мутна у њој се ништа не види, а кад се разбистри у њој се могу разликовати и каменчићи и зрнца песка. У мрачном подруму се не види

прљавштина, али ако зрак светлости проникне у њега видећемо тамо под зрацима ове светлости хиљаде трунчица. Што је чистија човекова душа он тим јасније види своје грехове.

Браћо и сестре? Шта је то покајање? Покајање је суђење човека самоме себи пре Страшног Суда. На судовима овога света, што суровије судија окриви преступника, то се њему изриче тежа пресуда. А овде је обрнуто. Што строжије савест човеково разобличи човека, тиме је потпунији опроштај задобио, тим је ближе његово спасење. У чему се састоји покајање? Да би оно било истинско потребни су следећи услови:

Као прво, жаљење због својих грехова.

Као друго, искрена исповест пред свештенослужитељем - човеком којем је дато нарочито право да опрашта и разрешава грехове.

Али, исповест, као што сам вам рекао, треба да буде не само разговор, не само прича о својим гресима. Јер често људи причају о својим гресима без икаквог покајања, а некад чак поносећи се њима.

Затим, као треће, човек треба да одлучи да више неће понављати ове грехове. Треба да има одлучност да ће пре умрети него поново сагрешити. Постоји древна пословица: "Мудар не пада два пута на истом месту."

И на крају, четврти услов - човек треба да се труди да у свом животу испуњава добродетељи које су у супротности са раније почињеним гресима.

Тада ће, браћо и сестре, Бог примити наше покајање.

Покајање је основа читавог духовног живота Хришћанина. Због чега ми бивамо хладни на велике празнике? Зашто, причешћујући се, не осећамо како огањ и светлост силазе у наше срце? Само зато што нисмо пробудили, нисмо омекшали, нисмо очистили душу покајањем. А непокајано срце је тврдо као камен. Непокајано срце је капија затворена пред Исусом Христом.

Постоји стара прича о томе како је Господ послао Своје Анђеле да донесу најбоље што нађу на земљи. И сваки Анђео је донео са земље дар Богу. Није било само једног од њих. Али, се и он појави и рече Господу:

"Донео сам Ти на дар сузу грешника. Видео сам како је ноћу грешник, којег је читав свет презирао, у самоћи горко плакао због својих грехова и молио се за опроштај. Узео сам његову сузу и донео Ти."

И Господ рече: "Ово је најлепши поклон. Суза грешника који се каје за Мене је драгоцен дар!"

Дакле, браћо и сестре, као што сећање на смрт, када се укорени у људском срцу, даје човеку храброст да преживи све обрте у животу, пружа му дубоки мир, тако се и покајање завршава небеским спокојством и чистом радошћу.

Нека нас Свети Јован Претеча, покровитељ покајника, научи истинском покајању како бисмо били заједничари благодати Духа Светога, нарочито на дан великог празника Крштења Господњег.
Амин

АРХИМАНДРИТ РАФАИЛ КАРЕЛИН